

ILIÉS RENÁTA

Két hét

Két hétre elutazott és
két hétig nem láttam a
fekete övtáskáját
a biciklijét
a széttört telefonját
a haját ahogy nem áll sehogy
a szemét ami vagy zöld vagy kék
a humorát
a rosszkedvét
a jókedvét
az ujjait
a száját
a nyelvét
a mágneses térdszalagját
a horzsolást a térde alatt
a verseim utáni érdeklődést
a rozét amiből megiszik egy üveggel
a bizonytalan járását

De két hét után hazajött
és újra láttam a
fekete övtáskáját
a biciklijét
a széttört telefonját
a haját ahogy nem áll sehogy
a szemét ami vagy zöld vagy kék
a humorát
a rosszkedvét
a jókedvét
az ujjait
a száját
a nyelvét
a mágneses térdszalagját
a horzsolást a térde alatt
a verseim utáni érdeklődést
a rozét amiből megiszik egy üveggel
a bizonytalan járását

és csak ültem és sírtam és ittam.

C. & G.

C. egy bevásárlóközpont legfelső emeletén dolgozik. Adminisztrációs feladatokat lát el. Telefonhívásokat bonyolít. Egy régi bérházban lakik a macskájával. Jógaórákra jár. Banki kölcsönt vesz fel, és már előre aggódik. Esténként citromfű teát iszogat. Macskája előszeretettel piszkít az ágyába. C. már három és fél éve egyedülálló. C. nem tudja, hol rontotta el. Azt mondják rá csinos és tehetségesen rajzol.

Olykor eljár a közeli moziba. Romantikus filmeket néz. Közben nagyokat sóhajtozik. Sír.

G. egy repülőgép-katasztrófa egyetlen túlélője. Jelenleg egy multinacionális vállalatnál dolgozik. Napi rendszerességgel fut. Szereti a macskákat. Bár előfordul, hogy különböző szórakozóhelyeken kétes erkölcsű hölgyekkel ismerkedik meg, valójában egy kedves lányról ábrándozik, aki jógaórákra jár, és kitűnően rajzol. G. ellenne mint a befőtt hosszabb ideig is női társaság nélkül, de dunsztja sincs, hogy azt hogy kell.

C. és G. két független ember.

C. és G. sosem találkoznak.

N. tér

Egy hete késik. A naptár szerint. Ötletem sincs, hogyan mondom el neki. Az internetes oldalakon már a babaholmikát böngészem és fiúneveken gondolkodom. Persze még korántsem biztos semmi.

Megbeszéltük, hogy az N. téri kis kávézóban fogunk találkozni. Rohanok a busz után, de a sofőr az orrom előtt csukja be az ajtót. Szentségelek. Hívom. Kicseng. Felveszi. Nevet. Azt mondja, ne aggódjak, megvár.

Valóban ott ül a kávézó teraszán. Mosolyog és kihúzza a széket. Rendel.

Fogja a kezemet. Iszogatunk. Valaki telefonál neki. Szabadkozik, hogy fontos, mert az irodából hívják. Öt perc és itt van.

Addig én kimegyek a mosdóba. Émelygés fog el. Sápadok. Egy pillanatra a hasamon pihentetem a kezemet.

Úgy döntök, mégsem ma mondom el neki.

Három nap múlva újra találkozunk.

Mosolyog és megölel.

Majd leültet, hogy elmagyarázza, miért nem tud szeretni engem.



e.h.h.H.h.

Hitt Istenben. A háborúban a haditengerészetnél szolgált. Megtanulta a Braille-írást, pusztán szórakozásból.

Egy szép, egyszerű lányt vett feleségül, de gyerekük sajnos nem lehetett. Agrármérnök volt, kedélyes, szűkszavú ember. Goethét olvasott, és élvezettel hallgatta a klasszikus zenét. Ismerősei között sok volt a művészetkedvelő. Szabadidejében festett. Magas volt. Feltűnően. Szerette a cigányzenét. Néha eljárt mulatni. Mindenkinek fizetett egy kört. Nyaranta a Balatonnál bérelt egy kis házat. Olykor kereskedett is. Mondom. Okos ember volt. Egyetlen hátránya, hogy Hoffmayernek hívták.

